RĂSCOALA PIEILOR ROȘII

ȘACALUL NEGRU

No 4.

5 LEI

Mare roman de aventuri pentru tineret

GUSTAVE AIMARD

RĂSCOALA PIEILOR ROŞII

Nr. 4
SACALUL NEGRU

V.1.0

Traducerea de Patty Marinescu

Editura IMPRIMĂRIA BUCUREŞTI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Doi tineri francezi Valentin şi Luis debarcă în Chile, plecaţi fiind în căutarea aventurilor şi a unei frumoaso chiliene, Dona Rosario del Valle, de care este îndrăgostit Luis de Prebois-Crance.

În aceiaşi vreme, la Santiago de Chile, un grup de zece patrişti, făcând parte din „Inimile întunecate”, este condamnat la moarte, din ordinul generalului Bustamente.

Don Tadeo de Leon, şeful patrioţilor, scapă însă cu o rană superficială. În momentul când să fugă însă, este răpit de doi oameni, care-l duc în casa curtezanei Linda – fosta lui soţie pe vremuri – vrând să-l întrebe unde se află fata lor.

În timp ce mai e leşinat, Don Tadeo e privit cu ură de Linda, care exclamă „Trebuie să-l fac să suporte flăcările iadului…”

Ura Lindei este nemărginită, aflând că Don Tadeo iubeşte pe alta, pe Dona Rosario del Valle. Dispune ca rivala să fie omorâtă şi totodată cheamă şi complicii dându-le ordin ca Don Tadeo să fie executat.

Salvarea soseşte în ultima secundă. Şeful salvatorilor este Don Gregorio Peralta, un însufleţit membru al patrioţilor supranumit „Regele Întunericului”. Don Tadeo, este salvat, dar aducându-şi aminte de cuvintele de ură şoptite de Linda că Dona Rosario va fi ucisă, aleargă împreună cu salvatorii săi, într-o fugă nebună, spre locuinţa Donei Rosario.

Între timp intră în acţiune şi cei doi fraţi francezi Valentin şi Luis, care sunt în căutarea frumoasei chiliene Dona Rosario del Valle.

Don Pedro ajunge la Santiago, iar generalul Bustamente pune la cale un joc dublu pentru a-i deruta pe inamici.

(Continuarea capitolului 13 „Dragoste”, din numărul 3).

În această clipă se auzi vocea lui Valentin şi zbughind dintr-un tufiş, Cesar veni să se gudure pe lângă stăpânul său.

Dona Rosario culese o floare de *suchil* şi după ce o mirosi, o întinse tânărului:

— Păstreaz-o!… Va fi singura amintire despre mine! Şi acum, Luis, te rog să părăseşti cât mai curând cu putinţă ţara fără să încerci să mă revezi!

Contele şovăi.

— Poate însă că vreodată.

— Niciodată. Nu ţi-am spus că sunt condamnată?

Ea pronunţă aceste cuvinte cu un aşa accent de disperare încât tânărul, fură să vrea se supuse:

— Jur!

— Mulţumesc, strigă ea şi depunând o sărutare pe fruntea omului pe care îl iubea, dispăru, exact în clipa când apăru Valentin.

— Ce cauţi prin grădina asta? Te caut de peste o oră!

Contele se întoarse şi cu faţa scăldată în lacrimi, se aruncă la pieptul fratelui său.

— Frate! Frăţioare, sunt omul cel mai nenorocit… şi leşină.

Cap. 14

Quinta Verde

Nu departe de Rio Claro, orăşel drăguţ situat într-o regiune încântătoare între Santiago şi Taica se afla atunci – şi probabil că se mai găseşte şi astăzi – pe un deal care domina împrejurimile, o frumoasă *quintă,* ascunsă pe după un buchet de arbori.

Şi lucru ciudat, deşi într-o epocă tulbure, aceasta încântătoare locuinţă scăpase până atunci, ca prin minune, de jaful şi prădăciunea ce se abătea cu nemiluita în jurul ei. Această locuinţă se numea Quinta Verde. Nimeni nu locuia în aceasta *quintă,* deşi uneori se auzeau zgomote care umpleau de spaima pe demnii *huasos* care locuiau prin împrejurimi.

A doua zi după evenimentele povestite mai înainte, căldură era atât de zăpuşitoare încât toată lumea ghici ca o furtună grozavă e pe cale să izbucnească. Şi într-adevăr izbucni cu furie, de îndată ce se lasă noaptea. De departe se auzeau urletele fiarelor, amestecate cu lătratul câinilor rătăcitori. Spre orele noua seara, totul se linişti şi luna apăru pe după un nor, răspândind o lumină tremurătoare şi searbădă. Această rază de lună îngădui însă unei mici trupe de călăreţi să se orienteze.

Ţinta călăreţilor era Quinta Verde.

Doi călăreţe bine înfăşuraţi în mantalele lor, călăreau în fruntea grupului. Pălăriile lăsate peste ochi, dovedeau dorinţa celor doi, de a rămâne necunoscuţi.

— Peste un sfert de oră, generale, vom ajunge.

— Ţin foarte mult să pătrund cât mai curând în cuibul lor.

— Mai aveţi timpul să vă răzgândiţi, generale… Repet că e foarte primejdios.

— Diego, ar fi o laşitate să mă retrag; încrederea pe care mi-o arată concetăţenii mei, cere să-mi fac datoria până la capăt. Ştirea că Don Tadeo a scăpat de la moarte, a provocat o vie mişcare în rândurile nemulţumiţilor, dacă eu aş şovăi acum să

zdrobesc capul şarpelui care suflă la urechile mele, mâine va fi prea târziu. În momentele decisive, numai şovăiala i-a pierdut pe mai toţi bărbaţii de Stat.

— Generale, dar dacă omul care v-a adus aceste informaţii…

— E un trădător, nu-i aşa? E cu putinţă, dar eu mi-am luat toate masurile.

— În locul d-tale.

— Mulţumesc ca te îngrijeşti pentru mine, dar mă cunoşti îndeajuns ca să ştii că mi voi face numai şi numai datoria.

— Atunci nu-ţi doresc decât noroc. Aici trebuie sa mă retrag. Trebuie doar să pătrunzi singur în Quinta Verde.

— Porunceşte oamenilor să descalece, supraveghează bine împrejurimile şi execută toate ordinele ce ţi-am dat; adio!

Diego se înclină cu tristeţe.

Generalul îşi îndemnă calul, cu un ţăcâit de limbă şi animalul se repezi în galop deşi era foarte obosit de drumul făcut până atunci. După câteva minute, Bustamente se opri; descăleca, aruncă căpăstrul pe gâtul calului şi merse hotărât spre casa ce se afla la vreo zece paşi de dânsul.

Ajuns la poartă, se opri o secundă şi privi în jurul lui, ca şi cum ar fi vrut să scruteze întunericul. Totul era calm şi tăcut.

Cu toate acestea, generalul simţi că e cuprins de acea teamă care învăluie pe omul cel mai curajos, chiar, atunci când se găseşte faţa în faţă cu necunoscutul.

Generalul Bustamente era însă un soldat prea bătrân ca să se lase impresionat, aşa cu una, cu doua şi îşi relua îndată sângele rece de totdeauna.

Se apropie de poarta, bătu de trei ori, cu mânerul săbiei, apoi nişte mâini nevăzute îl înlănţuiră, o batistă îi căzu peste ochi şi o voce slabă murmura la urechile sale:

— Nu încerca să te împotriveşti… 20 de pumnale sunt îndreptate spre pieptul tău: La cel mai mic strigăt eşti un mort.

— Nu mai ameninţaţi degeaba, răspunse generalul cu o voce liniştită. Odată ce am venit din propria mea voinţă, înseamnă că n-am intenţia să ma împotrivesc.

— Pe cine cauţi?

— „Inimile întunecate”.

— Eşti gata să apari în faţa lor?

— Da.

— Ni ţi-e teama de nimic?

— De nimic.

— Lasă sabia jos.

Generalul îşi lepădă sabia, dar simţi, în acelaş timp că e uşurat şi de pistoale.

— Acum, poţi sa mergi fără teama.

— În numele lui Christos care a murit pe cruce pentru libertatea omenirii, „Inimi întunecate” primiţi-mă şi pe mine în mijlocul vostru, spuse generalul cu o voce hotărâta.

Uşile QUINTEI VERDE se deschise larg.

Pe prag apărură doi oameni mascaţi. Într-o mână aveau o sabie, în cealaltă o lanterna.

— Mai e timp, spuse unul din ei. Nu eşti hotărât, te poţi retrage încă.

— Sunt hotărât.

— Vino atunci, tu, care te crezi demn să împuţi cu noi glorioasa noastră misiune; dar dacă te gândeşti să ne trădezi, tremură.

Generalul simţi că un fior de spaimă îi cutremură mădularele, la aceste vorbe, dar îşi stăpâni emoţia.

— Trădătorii să tremure; răspunse el.

Şi intră hotărât în Quinta Verde.

Batista cărei ascundea ochii şi-l împiedeca să vadă pe acei care îl întrebau, îi fu smulsa de pe obraz şi după un sfert de oră de umblet printr-un coridor circular, lumina, doar de lumina roşie şi nesigură a torţei călăuzei sale, Bustamente se opri în faţa unei porţi.

Se întoarse spre oamenii mascaţi care-l urmăriseră pas cu pas.

— Ce mai aştepţi? îi spuse unul. Nu ştii doar că e scris: „Bate şi ţi se va deschide”.

Generalul lovi, poarta se deschise şi Don Pancho se găsi pe pragul unei încăperi mari, cu pereţii acoperiţi de draperii roşii, luminată lugubru de un candelabru ce spânzura. Din tavan şi care răspândea o lumină îndoielnica asupra unei adunări de vreo sută de oameni care stăteau toţi cu mâna dreapta pe mânerul săbiilor, îndreptând spre noul venit nişte priviri arzătoare, prin găurile măştilor care le acopereau trăsăturile.

În fundul acestei încăperi se afla o masă mare, acoperită cu un tapet verde. La această masă stăteau trei oameni. Pe perete îndărătul lor, se afla atârnat un crucifix. Între două săbii. Pe fondul negru se zărea un cap de mort prin care trecea lama unui pumnal.

Generalul nu arătă nici o emoţie la această sinistră punere în

scenă. Schiţă doar un surâs dispreţuitor şi păşi înainte.

În această clipă, simţi că cineva îi atinge umărul.

Se întoarse. O călăuză îi întinse o mască şi cu toate că avusese grijă să se deghizeze bine, spre a nu fi recunoscut, el apucă masca cu bucurie, o puse pe obraz şi învelindu-se în larga sa manta, intră în sală.

— *În nomine patris et filius et spiritus sancti,* spuse el.

— *Amen!* răspunseră cei de faţă.

— *Exaudiant te Dominus, în die tribulaţionis,* spuse unul din cei trei mascaţi.

— *Impleat Dominus omnes petitiones tuas,* reluă generalul fără şovăială.

— Ce cauţi aici?

— Caut să intru în sânul aleşilor.

— Poate, sau vrea careva din noi să chezăşuiască pentru d-ta?

— Nu ştiu, nu cunosc pe nimeni.

— De unde şti?

— O bănuiesc, deoarece toţi sunt mascaţi ca şi mine.

— „Inimile întunecate” trebuiesc judecate după suflet, nu după faţă.

Generalul făcu o plecăciune.

— Cunoşti condiţiile afilierii tale?

— Le cunosc.

— Care sunt ele?

— Să-mi sacrific mama, tata, fraţii, rudele, prietenii şi pe mine, fără şovăială, pentru cauza pe care jur s-o apăr.

— Apoi?

— La primul semnal, fie ziua, fie noaptea, îngenunchiat chiar în faţa altarului, în orice împrejurare mă găsesc să părăsesc totul pentru ca să îndeplinesc îndată porunca ce mi se va da, oricare ar fi ea!

— Accepţi condiţiile?

— Da.

— Eşti gata să juri?

— Da.

— Repetă după mine, cu mâna pe Evanghelie, toate cele ce-ţi voi spune.

— Porunciţi.

Cei trei oameni de la masă se sculară în picioare şi generalul întinse mâna, hotărât, asupra unei Biblii. Un freamăt parcurse rândurile asistenţei, dar preşedintele lovi în masă cu mânerul

pumnalului şi tăcerea se restabili.

Şi generalul repetă, fără şovăială:

— Jur să-mi sacrific, eu familia, să-mi sacrific bunurile şi tot ce pot nădăjdui în astă lume, pentru salvarea cauzei pe care „Inimile întunecate” o apără; jur şi lovesc orice om ce mi se va indica, fie acesta tatăl sau fratele meu; dacă-mi calc jurământul, dacă trădez pe aceia care mă primesc acum pe un frate, recunosc că-mi merit moartea şi le iert „Inimilor întunecate” că mi-o vor da.

— Bine, spuse preşedintele, acum eşti fratele nostru.

Se sculă în picioare, făcu câţiva paşi sală şi se opri în faţa generalului.

— Acum, spuse el cu o voce ameninţătoare, Don Pancho Bustamente, d-ta care ai jurat falş în faţa unei sute de oameni, crezi d-ta că vom comite o crimă judecându-te pentru că ai avut semeţia de a intra în vizuina ursului?

Generalul nu-şi putu reţine un gest de spaimă.

— Luaţi-i masca jos, pentru că fiecare să vadă că într-adevăr el este. Generale, n-ai ştiut că dacă intri în casa ursului, te mănâncă?

Un murmur ciudat începu să se audă, din sala.

— Îţi vin soldaţii în ajutor, reluă preşedintele, dar vor veni pre târziu. Pregăteşte-te să mori!

Cuvintele cădeau ca o măciucă; pe capul generalului; totuşi nu-şi pierdu curajul, pentru că el ştia ca trupele sale vor înconjura Quinta Verde din toate părţile şi-l vor salva. Trebuia însă mai câştige timp.

— Cu ce drept vreţi să mă judecaţi şi să mă executaţi?

— Ai jurat adineauri să te supui judecăţii noastre, răspunse preşedintele, batjocoritor.

— Băgaţi de seamă, domnilor, eu sunt doar Ministrul de Război!

— Şi eu sunt Regele Tenebrelor, strigă preşedintele, cu un asemenea accent, încât generalul îngheţă de spaimă. Pumnalul meu e mai sigur decât puştile soldaţilor d-tale. Fraţilor ce pedeapsă merită acest om?

— Moartea, răspunseră conjuraţii.

Generalul văzu că era pierdut.

Cap. 15

Plecarea

Sergentul Diego, lăsat de Generalul Bustamente la câţiva paşi de Quinta Verde, nu era deloc liniştit asupra soartei şefului său: avea presentimente. Era un soldat bătrân, obişnuit cu toate vicleniile şi trădările ce se puneau la cale în patria sa. El nu era de părere ca generalul să încerce o astfel de aventură. Mai bine ca oricine, el ştia că unui spion nu trebuie să-i dea crezare. Se hotăra deci să nu-l părăsească pe şeful său, care mergea orbeşte înainte, fără sa bănuiască ce cursă i se întinsese. Luă deci imediat legătură cu alţi doi şefi ai detaşamentului, însărcinaţi ca şi dânsul, sa supravegheze casa misterioasa, împrejurul căreia se stabilise o blocadă severă.

Începu sa se plimbe în lung şi-n lat, blestemând uşurinţa generalului, când deodată simţi cum o mână i se lăsă pe umeri: se întoarse repede şi cu mare greutate îşi reţinu o înjurătură.

Un om se găsea în faţa lui: Don Pedro.

— D-ta?

— Eu! răspunse spionul.

— De unde dracu’ ai ieşit?

— N-are importanţă. Vrei să-l scapi general?

— E în primejdie?

— De moarte.

— *Demonios,* urlă sergentul, să-l salvăm atunci!

— Tocmai pentru asta am venit, dar vorbeşte mai încet.

— Vorbeşte odată.

— N-avem vreme de pierdut cu asta.

— Ce să fac?

— Să mă asculţi.

— Sunt ochi şi urechi.

— Un detaşament să se prefacă, că atacă, uşa prin care a intrat generalul, iar un altul să supravegheze împrejurimile:

„Inimile întunecate” au drumuri cunoscute doar de ei. D-ta şi cu detaşamentul d-tale vii după mine şi eu îmi iau însărcinarea să vă introduc în casă. Ne-am înţeles?

— Te cred.

— Atunci grăbeşte-te să-i anunţi pe ceilalţi.

— Unde te găsesc apoi?

— Aici.

— Îţi cer doar cinci minute, adăogă Diego şi se depărta, pentru a reveni peste puţin timp.

— Ei? îl întrebă Diego.

— S-a făcut.

— Haide atunci să dea Dumnezeu să n-ajungem prea târziu!

Totul se făcu aşa precum se convenise; în timp ce un detaşament ataca uşa Quintei Verde, don Pedro conducea trupa comandată de Diego în partea cealaltă a casei, unde se află o fereastră deschisă: această fereastră era zăbrelită, dar câteva zăbrele fuseseră smulse, aşa că trecerea se făcu foarte lesne.

Unul după altul, soldaţii săriră în casă. Călăuziţi de spion intrară cu paşi de lup, fără să găsească vreo piedică în drum.

Peste câteva minute se pomeniră în faţa unei uşi, închisă.

— Aici e, spuse Pedro, încet.

La un semn al sergentului, uşa fu sfărâmată cu paturi de armă şi soldaţii se repeziră în odaie. Era goală.

Pe jos se vedea zăcând corpul unui om.

Sergentul scoase un strigăt de spaimă; îşi recunoscuse şeful.

Generatul Bustamente zăcea cu un pumnal împlântat în piept: de mânerul pumnalului era legată o banderolă neagră, pe care se putea citi aceste cuvinte, scrise cu cerneală roşie: „Justiţia Inimilor Întunecate”.

— Răzbunare! Răzbunare! urlă Diego.

— Răzbunare! repetară şi soldaţii, deşi în vocea lor se putea citi o oarecare spaimă.

Diego se întoarse spre locul unde credea că se află Don Pedro, dar spionul găsise că e mai bine s-o şteargă, fără ca nimeni să bage de seamă.

— Chiar de ar trebui să dărâm cuibul acesta de ucigaşi, am să-l scotocesc din pivniţă şi până-n pod şi n-am să las piatră pe piatră. Am să-i găsesc pe diavolii aceştia chiar dacă s-au ascuns în buricul pământului.

Bătrânul soldat începu să cotrobăiască prin toate colţurile în timp ce un doctor, care urmărea detaşamentul, dădea rănitului

îngrijirile de rigoare.

Inimile întunecate, aşa precum o spusese şi Don Pedro, aveau drumuri cunoscute doar de ei singuri, prin care o şterseră, după ce îşi îndepliniseră groaznica lor răzbunare. Erau, de acum, fără îndoială, departe la adăpost de orice primejdie, în timp ce soldaţii se înverşunau să-i găsească în casă.

Don Tadeo şi Don Gregorio, se înapoiară împreună la *charca* şi fură uimiţi văzându-l pe Valentin că se apropie de el, cerându-le câteva clipe de convorbire.

Cu toată surpriza ce le cauză această cerere la ora aceia târzie din noapte, cei doi gentilomi bănuiră că francezul are pentru asta motive prea serioase, de aceia se opriră, curioşi.

— Don Valentin, începu Don Tadeo, eşti un om serios şi am convingerea că motivele pentru care vrei să ne părăseşti, sunt grave.

— Foarte grave, apăsă tânărul.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Întrucât, prietenul meu şi cu mine suntem în căutarea norocului, orice vom face, va fi îndreptat numai în directa asta.

— Sunt şi eu de părerea d-tale, răspunse don Tadeo surâzând dar uite ce-i, în provincia Valdivea am câteva proprietăţi pe care le voi vizita în curând. Vă împiedică ceva să mergeţi într-acolo?

— Nu, nimic.

— În acest moment am nevoie de un om singur pentru a-l însărcina cu o misiune importanta în Araucania pe lângă marele şef ai acelora ce locuiesc acolo. Dacă o luaţi spre Valdivia, veţi fi nevoiţi să străbateţi toată Araucania. Vrei să fii d-ta omul pe care să-l însărcinez cu acea misiune?

— De ce nu? N-am văzut niciodată, încă sălbateci şi mi-ar face plăcere să le fac cunoştinţă.

— Atunci e în regulă. Pleci mâine, nu-i aşa?

— Deloc; plecăm peste câteva ore, la răsăritul soarelui.

— Bine. Atunci când vreţi, plecaţi, intendentul meu îţi va înmâna instrucţiunile mele scrise.

— *Caramba,* râse Valentin, iată-mă dar şi ambasador.

— Nu glumi, prietene, făcu Don Tadeo serios. Misiunea pe care ţi-o încredinţez e delicată, primejdioasă chiar… Vezi, nu-ţi ascund nimic; dacă ai fi surprins cu hârtiile ce ţi le voi da, nu prea ţi-ar merge bine.. Mai vrei sa fii trimisul meu?

— Daca vor fi primejdii în drum, asta înseamnă că nu ne vom plictisi; cum se numeşte acela căruia trebuie să-i înmânez

scrisorile.

— Astea sunt de două feluri: ultimile nu te privesc decât pe d-ta; în timpul călătoriei d-tale vei lua cunoştinţă de ele şi vei afla unele lucruri care, pentru succesul misiunii trebuie neapărat să-le cunoşti.

— Şi celelalte?

— Celelalte trebuiesc înmânate numai lui Antinahue adică Tigrul Soare.

— Măi ce nume! râse Valentin. Şi cum am să-l pot recunoaşte pe acest domn?

— Îmi ceri prea mult. Nici eu nu-l cunosc.

— Indienii Araucani, lamuri don Gregorio sunt un popor nomad şi e foarte greu să găseşti printre ei pe acela pe care îl cauţi.

— N-aveţi grijă, îl voi găsi.

— Suntem încredinţaţi de asta.

— Aşa precum ţi-am spus, peste câteva zile plec şi eu spre Valdivia. Pentru ca să internez într-o mănăstire de pe acolo pe doamna pe care aţi salvat-o astă noapte. Aşa că am să aştept răspunsul d-tale la Valdivia.

— Dar nici nu ştiu măcar unde se află Valdivia aceia!

— O să te îndrepte toată lumea într-acolo spuse Gregorio. Şi acum, înainte de plecare, însă vă reamintesc d-tale şi prietenului d-tale ca, oricând, casa mea e a voastră.

— Vă mulţumesc pentru bunătatea dvs. Vreau să vă mai spun ceva: am hotărât să-mi schimb numele de Valentin în acela de BUFFALO BILL.

Mai schimbară câteva cuvinte apoi cei trei oameni se despărţiră.

Peste câteva ore, la răsăritul soarelui, Luis şi Buffalo Bill – căci aşa îl vom numi pe Valentin de acum înainte – calare pe doi cai minunaţi, dăruiţi de don Tadeo, părăsiră *charca,* urmaţi de Cesar.

Buffalo Bill primise de la intendent scrisorile lui don Tadeo.

În clipa când părăsiră ferma, Luis întoarse capul, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia rămas bun de la aceste locuri care îi deveniseră atât de dragi şi pe care nu le va revedea desigur niciodată şi mai avu vreme să zărească la fereastră un cap minunat de fată, o cărui faţă era complet scăldată în lacrimi.

Apoi fereastra se închise şi Luis suspină adânc.

— Adio pentru totdeauna; murmura el înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

Curând dispărură în depărtare.

*

Pesta vreo trei zile, Don Tadeo şi Don Gregorio plecau şi ei spre Valdivia, conducând-o pe Dona Rosario.

Dar duşmanul lor, pe care-l credeau mort înjunghiat la Quinta Verde, nu murise.

Pumnalul „Inimilor întunecate” nu fusese mai sigur decât gloanţele soldaţilor din piaţa Mayor.

Cei doi vrăjmaşi trebuiau, curând de tot, să fie iar faţă în faţă.

Cu toată rana straşnică ce-o primise, graţie îngrijirilor inteligente şi mai ales graţie constituţiei sale, generalul Bustamente nu întârzie să intre în convalescentă. Don Pancho şi Linda, uniţi acum printr-o ură comună se pregăteau să-şi ia revanşa. Generalul îşi semnalase reîntoarcerea sa la viaţă prin cruzimi de nedescris, comise împotriva tuturor oamenilor bănuiţi de liberalism şi inaugura deasupra teritoriului Republicii un groaznic sistem de teroare.

Don Tadeo de Leon, fu scos afară din lege, prietenii săi aruncaţi în temniţă, iar bunurile lor confiscate. Apoi, când generalul gândi că toate aceste dispoziţii zdrobiseră duşmanul cu totul, părăsi Santiago sub pretextul unei vizite în provinciile Republicii şi, întovărăşit de Linda, luă drumul Valdiviei.

Cap. 16

Întâlnirea

Întrucât de acum înainte mai toată acţiunea povestirii noastre se va petrece în Araucania, credem că e necesar să dăm cititorului câteva lămuriri asupra acestui popor care, singur dintre toate naţiunile întâlnite de spanioli în America, singur el, spunem a fost în stare să se împotrivească ca să-şi păstreze libertatea şi aproape tot teritoriul până în epoca de care ne ocupăm.

Araucanii locuiesc într-o foarte frumoasă regiune situată între râurile Blobo şi Valdivia mărginindu-se într-o parte cu marea, iar în cealaltă parte cu Cordilierii Anzilor. Fac parte din republica chiliana, au reuşit totuşi să fi independenţi.

Aceia care îşi închipuie că aceşti indieni sunt sălbateci, se înşelau rău de tot, Araucanii au luat din civilizata europeană tot ce putea fi folositor caracterului lor şi felul lor de viaţă; fără a se îngriji de rest. Din timpurile cele mai depărtate, triburile lor, unite formară o naţiune puternică, condusă de legi înţelepte şi riguros respectate.

Primii cuceritori spanioli fură foarte uimiţi sa întâlnească în acest colţ pierdut al Americi o republica aristocrată atotputinţă şi o feudalitate organizată aproape la fel cu aceia care domnia în Europa veacului al treisprezecelea. Vom încerca să dăm aici câteva lămuriri despre Araucanieni, care din mândrie, se mai intitulează şi *Aucas* adică oameni liberi.

Pământul lor, de la Nord la sud şi de la est la vest, e împărţit în provincii conduse de mai marii lor. Conducătorii sunt independenţi, dar, pentru binele poporului, nu iau nici o măsură, până nu se sfătuiesc între ei. Titlurile sunt ereditare. Vasalii lor, sau *Mosotoni,* cum li se mai spune, sunt liberi: în timp de război sunt repartizaţi serviciului maritim: de altfel, spre lauda acestui popor, în aceasta ţară, oricine ştie să mânuiască o armă, e

soldat.

Aşa se explică de ce spaniolii, vizând că nu reuşesc să supună acest popor, au făcut cu el un pact de alianţă, mulţumită căreia ei poate să străbată, paşnic Araucania, mergând de la Santiago la Valdivia.

Într-o frumoasă dimineaţă de Iulie – numită de indieni *Ayen-Anta*, adică luna soarelui – doi călăreţi, urmaţi de un minunat câine de Tera Nova, străbăteau aceste ţinuturi. Erau îmbrăcaţi în costum chilian şi călăreau foarte voioşi, fără să se sinchisească de primejdiile ce putea să-i pândească de prin toate ascunzişurile drumului.

Cititorul i-a recunoscui, desigur. Erau Luis şi Valentin, adică Buffalo Bill.

În două luni de zile străbătuseră de acum Maule, Talca, Conception şi acum îi regăsim în plin teritoriu araucanian, călătorind filosofic, în tovărăşia lui Cesar, pe malurile râului Carampangue.

Tinerii îşi petrecuseră noaptea într-un *ranch* părăsit.

Pentru a se mai odihni puţin îşi căutară un adăpost sub crengile unui pom, apoi lăsară caii sa pască. Mâncară puţină pastramă spaniolă, fructe, biscuiţi, toate împărţite frăţeşte cu Cesar, care grav în două lăbuţe urmărea cu o privire lacomă toate îmbucăturile ce băieţii duceau la gură.

— *Caramba,* ce bine e să şezi jos după ce ai călătorit câteva ore.

— Şi eu mă cam simt obosit, spuse Luis.

— Adevărat, prietene, eu sunt mai obişnuit decât tine cu călăritul.

— Dar e mai bine… dacă sunt obosit uit…

— Îmi pare bine când te aud vorbind aşa; văd că eşti un adevărat bărbat.

— Nu te înşeli; răul din mine mă roade, dar n-am ce-i face.

— Speranţa e o iluzie a dragostei; fără speranţă, dragostea moare.

— Ea sau acela care o simte, adăugă tânărul cu un surâs melancolic.

Deodată câinele, încetinindu-şi mestecatul adică capul, îşi mişcă urechile neliniştit şi urlă cu furie.

— Tăcere, Cesar. De ce latri? Nu şti că suntem în pustiu şi în pustiu nu se află nimeni, ce dracu'?

Cezar îşi continuă urletele, fără să-şi asculte stăpânul.

— Ba eu nu sunt de părerea lui, făcu Luis. Mi se pare că deşerturile din America nu sunt chiar atât de pustii.

— Se poate să ai dreptate.

— Strigătele câinelui nu sunt atât de fireşti, aşa că ar fi bine să luăm niscaiva măsuri.

— Las-pe mine!

Buffalo Bill se sculă în picioare, aruncă o privire în jurul lui, apoi îşi luă arma şi făcu semn lui Luis să şi-o ia şi el pe a lui pentru a fi gata la vreun atac oarecare.

— Cesar are dreptate. Luis, vezi ceva? Mi se pare că e rost de tăvăleală!

— Cum o vrea D-zeu! răspunse Luis, încărcându-şi arma.

La o depărtare de vreo 25 de paşi, zece indieni, îmbrăcaţi de război şi călărind nişte cai minunaţi, îi priveau liniştiţi. Cei doi tineri nu-şi puteau explica cum de putuseră ei să se apropie atâta, fără să fie simţiţi.

Cesar lătra din ce în ce cu mai multa furie şi de abia ce aştepta prilejul şi se repeadă asupra indienilor.

Războinicii nu făcuseră nici un gest, dar îi observau pe cei doi călători cu atâta atenţie, încât Buffalo Bill începu să-şi piardă răbdarea.

Cap. 17

Indienii Pulches

— Ăştia nu prea îmi fac impresie că au intenţii prieteneşti, făcu Buffalo Bill. Să băgăm de seama.

— Sunt Araucani, făcu Luis.

— Crezi? Urâţi mai sunt.

— Ba eu îi găsesc foarte frumoşi.

— Poate… din punct de vedere artistic!

Şi Buffalo Bill sprijinindu-se de puşca, aştepta.

Observându-i pe cei doi tineri, indieni discutau între ei.

— Mi se pare că se consulta între ei. Cu ce fel de sos să ne prepare, spuse Buffalo Bill.

— Nu sunt antropofagi.

— Curios! La Paris, toţi sălbatecii de prin bâlciuri sunt antropofagi.

— Nebunule, îţi baţi joc de toţi!

— Păi ce, vrei să plâng? Şi aşa şi aşa poziţia noastră nu este tocmai de invidiat.

Mai toţi indienii din faţa lor. Erau oameni în vârstă de 40-45 de ani, îmbrăcaţi în costumul *puelche*, una din naţiunile cele mai războinice ate Araucaniei; obrazul le era vopsit în fel de fel de culori, iar părul lung şi unsuros le era reţinut pe frunte de o pamblică roşie. Armele lor se compuneau dintr-o lance lungă, un cuţit pe care-l ţineau în cizmuliţele lor din piele de taur netăbăcit, o puşcă ce atârnă de oblâncul şeii şi un scurt rotund, îmbrăcat în piele, împodobit cu coame de cai şi şuviţe de păr omenesc.

Acela care părea să le fie şeful era un om de statura înaltă, cu trăsăturile expresive aspre şi mândre, pe care se putea citi o oarecare sinceritate, lucru rar la indieni, singurul lucru ce-l deosibea de tovarăşii să; era o pană de vultur înfiptă în partea stângi a capului, în panglica roşie ce-i reunea părul.

După ce se consultase vreo câteva minute cu oamenii săi,

şeful înainta spre călători, aplecându-şi lancea în semn de pace.

La trei paşi de Buffalo se opri şi îi spuse în spaniolă, după un salut ceremonios de manieră indiană, punându-şi mâna dreaptă de piept şi plecându-şi capul de două ori:

— *Marry-Marry*, fraţii mei sunt *muruchi* – străini – şi nu *Culme-Huinca* – spanioli mizerabili. De ce sunt ei atât de departe din rasa lor?

Această întrebare, făcută cu un accent gutural; atât de firesc indienilor, fu înţeleasă de cei doi tineri, care după cum ştim, vorbeau foarte bine spaniola.

— Mă, dar curios sălbatecul acesta! suflă Buffalo lui Luis.

— Răspunde şi tu!

— Răspunzându-i, nu cred nici eu să ne compromitem mai mult decât suntem.

Şi întorcându-se spre şef, îi spuse:

— Călătorim.

— Singuri?

— Te mira, prietene?

— Fraţii mei nu se tem de nimic?

— De ce să ne fie frică? N-avem nimic de pierdut.

— Părul!

Luis începu să râdă.

— Te pomeneşti că-şi bate joc, caraghiosul astă, de parul meu? mormăi Buffalo supărat. Aşteaptă tu.

Şi reluă tare:

— Vedeţi-vă de drum, domnilor sălbatici Nu prea-mi place mutra dvs.

Apoi îşi încarcă arma, ochindu-l pe şef. Luis, care urmărise cu băgare de seama toate peripeţiile acestei întreţineri, imită gestul prietenului său şi duse şi el arma la ochi, ochind grupul de indieni.

Şeful care probabil că nu înţelese discursul tânărului, departe de a se speria de gestul ameninţător al acestuia, admiră cu plăcere faţa hotărâtă a francezului, apoi îndepărtă ţeava armei ce se îndrepta spre pieptul lui.

— Prietenul meu se înşală. N-am intenţia să-l jignesc. Eu sunt frate – *penni* – lui şi al tovarăşului său. Feţele palide mâncau atunci când am venit eu cu oamenii mei.

— Da, răspunse Luis, vesel. Tocmai mâneam şi sosirea voastră pe nepusă masa ne-a împiedecat sa ne astâmpărăm foamea.

— Şi daca vreţi, puteţi lua şi voi, spuse Buffalo Bill, arătându-le

alimentele răspândite prin iarbă.

— Mulţumesc, răspunse indianul cu bunăvoinţa.

— Poftim la masa atunci, spuse Buffalo vesel, aruncând arma cât colo.

— Bine, răspunse şeful, dar cu o singură condiţie.

— Care?

— Îmi voi aduce şi eu partea mea.

Numărul viitor din „*Răscoala pieilor roşii*” va fi intitulat:

TIGRUL INDIENILOR

CUPRINS

Editura „IMPRIMERIA BUCUREȘTI" Cobălcescu 29